

Bỗng có tiếng gõ cửa. Tiếng gõ theo nhịp quen thuộc làm nàng nhận ra ngay. Chiêu Thành Vương! Nàng vội sửa mái tóc, đứng lên mở cửa cho chàng.

Vương nắm tay công chúa nói: “Tha lỗi cho tôi sự đường đột này. Việc quân đang đợi, tôi chỉ xin một lát thôi để chia tay công chúa trước khi đem quân lên ải bắc.”

Công chúa vội nói: “Đa tạ Vương không quản đêm hôm, đến cho tôi được tiễn biệt Vương trước lúc lên đường...”

Vừa lúc ấy lại có tiếng gọi bên ngoài. An Tư bảo Chiêu Thành Vương tạm vào phòng trong. Nàng ra mở cửa cho các công chúa, phi tần. Mọi người vẫn hay đến tìm An Tư để hỏi chuyện sa trường, vì nàng biết nhiều lại khéo động viên, khích lệ mọi người.

Một lúc thì mọi người chia tay nhau. An Tư quay vào thì Vương đã đứng dậy, chuẩn bị ra đi. Nàng vội lấy bức thư còn chưa xong hẳn, trao cho Vương, không nén được thổn thức. Vương đón lấy, nói: “Mang theo tám chân tình của công chúa, tôi sẽ không làm sao đâu. Nhưng ngộ nhỡ...” Công chúa vội ngăn lại: “Vương không được nói gở. Tôi nguyện một lòng chờ Vương!”

Chiêu Thành Vương ra khỏi cung công chúa, rảo bước để về lại với quân mình. Lòng còn đang lâng lâng, chợt nghe có tiếng hỏi: “Hoàng thúc¹ đi đâu mà sớm thế?”

Nhận ra vua Thiệu Bảo², Vương vội vàng thi lễ. Vua nói nhân gặp Vương ở đây, muốn phiền Vương đưa đi gặp Hưng Đạo Vương, bây giờ đang đóng quân ở Vạn Kiếp.

¹ Từ chỉ chú ruột vua.

² Hiệu của Trần Nhân Tông.

